

Със спестените в Търново пари Добри Чинтулов продължи пътя си към заветната цел. Във Влашко спря да подири подкрепа при българите преселници, които в Браила бяха намерили второ отечество.

Богатият търговец Димитър Диамандиев, от сливенски род, прие младежа с топло участие. Тъкмо дирели такова момче, за да го препоръчат в Одеса — да получи една от първите четири стипендии, определени за млади българчета, „които се отличават със своите умствени способности и особено с благонравие“.

Никой не можеше да избяга от късмета си.

Мнозина бяха хората в Одеса, които смятаха за голяма чест да бъдат поканени на обед у големия благодетел и борец за българската сполука: Николай Миронович Тошков. В неговия дом се събираха най-знатни учени и общественици, богати търговци, готови да жертвуват значителни суми за просветата на народа си: Николай Палаузов, Васил Априлов, Иван Денкоглу, руският историк Аполон Скалковски, казанският професор Виктор Григорович, професор Соловьев, който се смяташе потомък на Братимир Видински...

Там водеха спорове около миналото и бъдещето на България, известяваха си всички нови начинания за преуспяването ѝ. Спорове често стигащи до горещи препирни, които завършваха с помирение при чашка хубаво вино или кафе, като оставяха бъдните поколения да разрешат най-правилно въпросите около произхода на българите или на общоприетия правопис, или начините за добиване на църковна и политическа свобода...

Обикновено там присъствуваше и библиотекарят както на обед, така и през часовете прекарани сред спорове, в кабинета на Тошков, край чиито стени бяха наредени шкафове препълнени с